

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

ELIBERAREA OMULUI DE DUHURILE RELE

- *Vindecarea demonizaților, Duminica a 5-a după Rusalii -*

În multe vindecări pe care le-a săvârșit, Mântuitorul Iisus Hristos cere credință de la oameni când îi tămăduiește, pentru că nu voiește să săvârșească vindecări spectaculoase, magice, fără participarea omului la lucrarea harului Său divin. Mântuitorul cere credință vie și oamenilor din jurul celui suferind, pentru că El voiește ca la vindecările pe care le săvârșește din iubire milostivă pentru însănătoșirea bolnavilor, cei ce se află în jurul bolnavilor să nu fie pasivi, ci receptivi, să nu fie spectatori, ci rugători, având credință puternică și iubire milostivă față de cei care se află în suferință și caută vindecarea. De aceea, cele mai bune arme pentru izgonirea patimilor din sufletul omului sunt lucrarea faptelor luminoase și virtutea. Dumnezeu nu pedepsește direct omul, ci îl privează, îl lipsește de lucruri din jur pentru ca să-și aducă aminte că toate cele din jurul său sunt trecătoare și că netrecător este numai harul lui Dumnezeu care se dobândește prin credință în Iisus Hristos, prin rugăciune, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin săvârșirea faptelor bune. Însă Dumnezeu nu

îngăduie niciodată ca omul să fie ispitit peste puterea lui și fără un scop anume. Astfel, trebuie ca Însuși Dumnezeu să îngăduie, precum singur știe, în grija Lui de lume și în iubirea de oameni, diavolului să aducă, prin slujitorii lui, diferite pedepse asupra noastră pentru păcatele săvârșite. Aceasta se arată limpede în istoria lui Iov, unde se spune că diavolul n-a putut să se apropie de Iov fără îngăduirea lui Dumnezeu. Iată de ce Sfânta Evanghelie ne îndeamnă la mai multă credință în Hristos. Deci, dacă suntem uniți cu Hristos, duhurile rele nu au putere asupra creștinului. Dacă un creștin se roagă dimineața, la prânz și seara și foarte adesea spune „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, duhurile rele nu au putere asupra celui care este plin de harul iubirii lui Hristos. Dacă săvârșim fapte bune, dacă mergem la Biserică, dacă ne împărtășim mai des cu Sfintele Taine, ne întărim duhovnicește și putem lupta împotriva duhurilor necurate, spre slava Preasfintei Treimi, bucuria îngerilor din ceruri și mântuirea noastră. Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus Hristos, Mântuitorul. Să nu fugim de El, ci să-i facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viața creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. Să luăm cu toții aminte la aceste povești: „Stați împotriva diavolului și el va fugi de voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4, 7-8); „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 21).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. †

Sfinții cuvioși Rafail și Partenie de la Agapia Veche

Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, comuna Bălăbănești din ținutul Bârladului în anul 1560, într-o familie dreptcredincioasă. Auzind de marele sihastru Eufrosin de la Agapia, a părăsit cele pământești și, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. A fost călugărit de acesta și sporea în rugăciune și în post, încât îl întrecea pe dascălul său. După mai mulți ani de viață pustnicească pe Muntele Scaunele, Cuviosul Rafail a coborât în schitul întemeiat de Eufrosin. Aici a sporit și mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea și în rugăciuni cu lacrimi. Smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoției și al facerii de minuni. Izgonea duhurile necurate, cunoștea gândurile oamenilor și vedea dinainte cele viitoare. Era un neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor. Săvârșind îngereste călătoria acestei vieți și lăsând în urmă mulți ucenici, Sfântul Rafail și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său și încredințându-se părinții că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg și plin de bună mireasmă și l-au așezat în biserică, spre închinarea tuturor.

Sfântul Partenie era ucenic al marilor sihaștri din Muntele lui Agapie. Luând din tinerețe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului XVII. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu și rugăciunea din inimă, s-a retras la liniște în Muntele Scaunele. Acolo, mult nevoindu-se cu postul și cu rugăciunea de toată noaptea și biruind cumplitele ispite ale vrăjmașului diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor necurate. Și nu puțini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui și primeau mângâiere și sănătate. Apoi, rămânând Mănăstirea Agapia fără povățuitor, Cuviosul Partenie a primit darul preoției și a ajuns vestit egumen al sihaștrilor din obște. Astfel, pe toți îi păstorea cu smerenie și cu înțelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât și celor din pustie. În anul 1660, Sfântul Partenie s-a strămutat la cereștile lăcașuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinților”. Mai târziu, cinstindu-se de părinți în ceata cuvioșilor și făcându-se unele minuni la mormântul său, moaștele lui s-au așezat în biserică spre închinare, fiind sărutate și de însuși Sfântul Mitropolit Dosoftei. Apoi, năvălind turcii peste Țara Moldovei, moaștele Cuviosului au fost ascunse în munte și au rămas acolo neștiute de nimeni, până în zilele noastre. În anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe Sfinții Rafail și Partenie de la Agapia Veche, cu zi de pomenire 21 iulie. *Sfinților cuvioși Rafail și Partenie, rugați-vă pentru noi!*

Prietenia îi dă omului cunoașterea de sine, ea îi descoperă unde și cum trebuie să lucreze asupra sa. Puterea de a lucra asupra sa se obține din acțiunea prietenilor unul asupra altuia. Conceptul de prietenie este legat de iubire, fiind un produs al iubirii, ca ceva care emană din dragostea de Dumnezeu și de semenii. Prietenia este identificată chiar cu însăși împlinirea poruncilor divine, cu toată legea Noului Testament. Părintele profesor Dumitru Stăniloae arată că sfințenia este nota caracteristică prieteniei, în sensul de comuniune a iubirii semenilor și un criteriu al prezenței și lucrării Duhului Sfânt în viața noastră pentru dobândirea mântuirii. Prietenia îl ajută pe om să trăiască în frăție cu toți oamenii, în sinceritate, în deschidere, în comunicare, în generozitatea jertfelnică, a purității intențiilor și a faptelor bune îndreptate spre fiecare om. De asemenea, îndepărtarea individualismului constituie o condiție esențială, ce poate fi depășită doar în relația cu celelalte persoane. Tocmai aici se regăsește caracterul sfințeniei oamenilor care au trăit această viață în comuniunea iubirii și a dăruirii totale la tot ceea ce a fost bine și ziditor pentru cei din jur, prin faptul că au ajuns la cunoașterea sinelui în raport cu ceilalți. În calitate de creștini, suntem datori să-i iubim pe toți membrii Bisericii și chiar pe toți oamenii. Dar în cadrul comunității generale, prietenul este legat de noi printr-o intimitate deosebită. Prietenul este, nu numai o ființă omenească pe care o iubim și al cărui bine îl vrem, ci părtașul la bucuriile și la durerile noastre, el este un intim al tainelor vieții noastre. Prietenia este pusă mai presus de orice, pentru că deschide în oamenii pe care îi unește, izvorul celei mai curate bunătăți. În general, prietenia se stabilește între două persoane care se completează una pe alta, formând o singură unitate: „*Mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul*“ (Eclesiastul 4, 9). Ei își dau ajutor reciproc, se sprijină unul pe altul, se apără unul pe altul când sunt în primejdie. Prietenii se instruiesc unii pe alții, iar sfaturile prietenului sunt dulci și înveselesc inima ca untdelemnul și miresmele. Prietenia este un act liber și selectiv, o legătură personală și concretă între un om și alt om sau între un om și câțiva pe care împrejurările vieții i-a adus în legătură cu el. Fiecare om are în conștiința lui ideea de ordine de comuniune, de apartenență la o idee, la un concept; ceea ce presupune și împlinirea regulilor aceluia precept de existență. Foloasele prieteniei sunt identificate și în raportul de a ajuta pe cineva să depășească un moment dificil din viață. Prietenia trebuie făcută cu tot trupul și sufletul față de celălalt. În prietenie trebuie păstrată o anumită cuviință: „*Pune rar piciorul în casa prietenului tău, ca nu cumva să se sature de tine și să te urască*“ (Pildele lui Solomon 25, 17). La baza adevăratei prietenii trebuie să găsim statornicia și încrederea reciprocă. Pentru susținerea prieteniei adevărate se cere ca bunii și adevărații prieteni să fie cu inima deschisă și curată, să fie sinceri și cu purtare corectă unul față de altul. Încrederea reciprocă este sufletul adevăratei prietenii. În ceea ce privește prietenia omului cu Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos arată clar în Noul Testament că : „*Oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este și frate și soră și mamă*“ (Matei 12, 50). Deprinderea virtuții iubirii de Dumnezeu concretizată prin fapte este un exemplu de viețuire creștină și atrage după sine dobândirea împărăției cerești. (va urma)

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 24 iulie	17:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Vineri 26 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 27 iulie	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 28 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Tatăl nostru

Un om avea mai mulți copii, dar era foarte supărat, fiindcă se certau între ei. Azi așa, mâine așa... într-un cuvânt, între ei era mereu neînțelegere. Mare durere îi pricinuiau tatălui, care ar fi vrut să-i vadă trăind în pace și înțelegere. Dar cine sunt frații aceștia atât de cruzi unii cu ceilalți? Suntem noi, oamenii. Nu suntem noi toți oamenii, fiii și aceluiasi tată, Dumnezeu? Ne înțelegem noi, unii cu ceilalți? Ne iubim aproapele așa cum ar trebui să o facem? Nu-L doare pe Dumnezeu când vede că între oameni este atâta neînțelegere, minciuni, hoții, războaie, păcate de tot felul? De ce ne-a făcut Dumnezeu? Ne-a făcut pentru a ne iubi unii pe alții, pentru ca fiecare să poarte grija celuilalt. Și pentru fiecare bun creștin, pentru fiecare om care trăiește fără păcate, în dragoste și înțelegere cu cei de alături, Dumnezeu se bucură, la fel cum se bucură un tată pentru copiii lui. Iubindu-ne unii pe alții, căutând binele celorlalți mai mult decât pe al nostru, devenim mai buni și mai înțelepți. Doar așa ne apropiem, cu fiecare clipă, de Dumnezeu, de dragostea și bunătatea Lui. „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu!”

Lumina soarelui

Într-o seară, un copil l-a întrebat pe părintele său: „Tată, spune-mi, te rog, cum se face că unii oameni sunt buni și alții răi. De ce nu-s toți la fel?”. „Ei, băiatul meu, vezi tu, toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Și așa Dumnezeu ne iubește pe toți, la fel trebuie și noi să ne iubim unii pe alții, fiindcă dragostea Domnului este ca și lumina soarelui. Nu ne luminează și ne încălzește soarele pe noi toți, buni și răi laolaltă? Sufletele noastre ar trebui să fie pline de bunătate și iubire. Dar, vezi tu, păcatele fiecăruia sunt asemenea norilor ce nu lasă razele binefăcătoare ale soarelui să lumineze. Păcatele sunt norii ce ne întunecă sufletul. Cu cât ai mai multe păcate, cu atât sufletul tău este mai întunecat și lumina dragostei lui Dumnezeu nu-ți poate pătrunde în inimă. Sufletul omului este fărâma de cer pe care fiecare o poartă în el. Pe acest cer trebuie să strălucească Soarele iubirii - Dumnezeu. Fiul meu, să te ferești de păcate căci acestea se adună și îți întunecă viața, te fac rău și egoist”. Cel ce-și păstrează în sine sufletul curat, se bucură mereu de dragostea Domnului, de liniște și fericire. Nimic nu este atât de firesc pentru noi, decât să fim în comuniune pentru a ne ajuta și a ne iubi unii pe alții.

Surprinzător la oameni

Ce-i surprinzător la oamenii de azi este faptul că se plictisesc de copilărie și vor să crească degrabă, apoi tânjesc să mai fie copii; este surprinzător că-și pierd sănătatea pentru a face bani, iar apoi își cheltuiesc banii pentru a-și redobândi sănătatea. Este surprinzător că se gândesc cu teamă la viitor, uită prezentul, și în felul acesta nu trăiesc nici prezentul, nici viitorul. Ca atare, trăiesc ca și când nu ar muri niciodată. Și tot surprinzător este, că oamenii nu știu că un om bogat nu este acela care are mult, ci acela care se mulțumește cu puțin...